

blik skal jeg kun nævne et eneste lille Bærf, det hedder: Veiledning til Behandling af naturlige Østersbaner og Anlæg af nye af H. Rasch, Christiania 1866. I dette Bærf nævnes, at den 4de Januar 1864 afgav Kapitan G. Mustin fra Canterbury for den til de irske Østersfiskeriers Underøgelse nedsatte Kommission ved Mødet i Westport følgende Forklaring. Denne Forklaring er nærmere anført. Jeg tør ikke oplæse den, deril er den for lang, men et Par enkelte Sætninger tør jeg bede den høitærede Formand om Til-ladelse til at oplæse. Denne Mand var Eier af Østersbaner, og han udtaler blandt An-det: „Den eneste praktiske Maade er dog øf-ter min Mening at skaffe Ynglen en ren Grund og virksom Beskyttelse. Grunden kan alene holdes ren ved stadig Skrabning for-inden Vegetiden og derved, at man forsyner Banen med rene Muslingkoller, Potteskaar, sønderbrudte Tagsten og Smaasten. Den nu gjældende Lov, som forbyder Skrabning paa Banerne fra April til September, er saare skadelig, thi det er netop i denne Tid, at der er stærkest Gro i Søen, og dersom det i denne Tid ikke er tilladt at bruge Skraben for at bortskaffe Søplanterne og Østersens Fjender, maa Banken utvivlsomt lidt efter lidt ødelægges. Den velgjørende Virkning af ofte gjentagen Skrabning har viist sig ved Whitstable“. Forfatteren fortæller videre og anfører Exempler paa, hvorledes Banerne have ligget øde, men ved Skrabning igjen ere bragt paa Fode, naturligvis under den Pleie og Kultur, som dertil hører. Jeg skal ind-skrænke mig til her i Thinget at nævne dette ene Exempel. Jeg har andre Steder set det Samme fremsat, og naar man netop godtgjor, som det faktisk sker ved Forsøg, der ere foretagne gennem en lang Arrække, at det fører til Maalet og ganske prægtig og særdeles rigelig fører dertil, saa kan man ikke saaledes uden videre paastaa, at der in-gen Mening er deri, eller at det er en The-ori, der ikke har Noget paa sig. Som sagt, dersom ærede Medlemmer stulde interessere sig for at studere Østersavlens og hvad der-med staar i Forbindelse, skal det glæde mig, hvis de Herrer henvende sig til mig, at op-give dem en Del af den Literatur, som an-gaar denne Sag.

Jagd: Den ærede sidste Tale gjorde et lille Streiftog til Loven angaaende Sikker-hedsforanstaltninger med Hensyn til Damp-masiner. Jeg skal indrømme, at det var under Forhandlingerne om dette Lovforslag, da den høitærede Justitsminister erklærede, at han selv slet ingen Forstand havde paa

denne Sag, at den nævnte Rigsdagsmand havde Fortjenesten af under Navn af Sikker-hedsforanstaltninger at have indført et Slags togende Springvand, som jeg ikke har hørt, at Noget har været vel tilfreds med. Det skal jeg imidlertid ikke videre komme ind paa, da det ikke foreligger til Behandling, og det heller ikke af den høitærede Formand vilde blive tilladt nærmere at omtale det. Jeg skal kun bemærke, at hvad det ærede Medlem iøvrigt omtalte i den Henseende, var fri Fantasi. Derimod skal jeg med Hensyn til den foreliggende Sag hævde, at hvis det vir-kelig forholder sig saaledes, som i mange Ti-der har været almindeligt antaget, og som det er paastaet at være stadfæstet af Erfar-ingen, at nemlig Østers ved at rives løs fra sin Moderplads taber i sin Forplantnings-dygtighed — hvis det stadfæstes, saa er det et Spørgsmaal af allerstørste Betydning, at den Theori ikke kommer til Udførelse, som den ærede Rigsdagsmand forsvarede, nemlig at Banerne stadig skulle skraves. I Limfjorden er det i ethvert Tilfælde antaget, at det var en ubeldig Methode, gennem hvilken man frebede Banerne i den senere Forpagtnings-periode, nemlig ved at indskrænke Frednings-bestemmelserne og indskrænke Fiskeriet til, hvor der kunde fiskes et vist Antal Østers pr. Baad om Dagen, hvilket altsaa havde til Folge, at man overførte og overførte Ban-erne, løste Østerserne og spredte dem paa Bunden blot for at komme til Rundstab om, hvor mange man der kunde fiske paa en Dag. Hvis den af mig hævdede Ansuelse stulde vise sig at være rigtig — hvilket jeg selvføl-gelig ikke tør paastaa, jeg kan kun henholde mig til de Erfaringer, der ere indhentede baade tidligere og nu — saa er det givet, at saa maa Fredning til, og det er saa et Tidsspørgsmaal, om man overhovedet kan opnaa Forbedringer i Østersavlens. Som et Fingerring, der ogsaa synes at tale for den af mig hævdede Ansuelse, skal jeg nævne, at medens der er Mange, som have faaet Kon-cession paa Anlæg af Østersbaner baade i Kattegat og Lillebelt og utallige andre Ste-der, har man endnu ikke hørt, at nogen af de der indlagte Østers have formaaet at for-mere sig. (Leth: De ere gaaede til Grunde.) Ja, de ere gaaede til Grunde, hvilket altsaa stadfæster min Ansuelse, at naar de løsribes fra Moderpladsen, tabe de Forplantnings-dygtigheden. Under alle Omstændigheder er dette jo et Spørgsmaal, som er af afgjørende Betydning for Østersens Bevarelse, og det gaer ikke an paa de af den ærede Tale fremsatte Paastande at basere vore fremtidige Fredningsbestemmelser for Østerserne. Det maa undersøges ad en af de Veie, som den